

UOHSX0061QP0

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R302/2013/VZ-17741/2014/310/BRy

Brno 25. srpna 2014

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 20. 9. 2013, doručeném téhož dne Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, podaném zadavatelem -

- společností **ČEZ, a. s.**, IČ 45274649, se sídlem Duhová 2/1444, 140 53 Praha 4,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S244/2013/VZ-16814/2013/514/JNv ze dne 5. 9. 2013, ve věci možného spáchání správních deliktů zadavatelem podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, při zadávání nadlimitní veřejné zakázky „**Ostraha vybraných objektů skupiny ČEZ a činnosti s tím související**“, zadávané v jednacím řízení s uveřejněním, jehož oznámení bylo v informačním systému o veřejných zakázkách uveřejněno dne 31. 12. 2009 pod ev. č. 60040424 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 31. 12. 2009 pod sp. zn. 2009/S 252-363214, na kterou byla dne 12. 7. 2010 uzavřena smlouva, ve znění dodatku č. 2 ze dne 12. 12. 2012, jehož předmětem plnění je zajištění ostrahy objektů skupiny Severočeské doly a.s., IČ 49901982, se sídlem Boženy Němcové 5359, 430 01 Chomutov,

jsem podle ustanovení § 152 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle ustanovení § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S244/2013/VZ-16814/2013/514/JNv, ze dne 5. 9. 2013, ve výrocích I. a III. podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů,

potvrzují,

dále jej ve výroku II podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

mění,

tak, že tento nově zní:

Zadavatel – ČEZ a. s., IČO 45274649, Duhová 2/1444, 140 53 Praha 4 – se dopustil spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, tím, že nedodržel postup stanovený v ustanovení **§ 21 odst. 2** citovaného zákona, když veřejnou zakázku s předmětem plnění „zajištění ostrahy objektů skupiny Severočeské doly a. s., IČO 49901982, Boženy Němcové 5359, 430 01 Chomutov“, vymezeným dodatkem č. 2 ze dne 12. 12. 2012 ke smlouvě ze dne 12. 7. 2010 uzavřené s vybraným uchazečem – SECURITAS ČR s. r. o., IČO 43872026, Pod Pekárkami 878/2, 190 02 Praha 9 – nezaslal v některém z druhů zadávacího řízení, přičemž tento postup zadavatele mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a s vybraným uchazečem – SECURITAS ČR s. r. o – uzavřel dne 12. 12. 2012 smlouvu.,

a podaný rozklad podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

zamítám.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) jako orgán příslušný podle ustanovení § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹ k výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, zahájil z moci úřední správní řízení ve věci možného spáchání správních deliktů zadavatelem – společností ČEZ, a.s., IČ 45274649, se sídlem Duhová 2/1444, 140 53 Praha 4 (dále jen „**zadavatel**“), podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, při zadávání nadlimitní veřejné zakázky „**Ostraha vybraných objektů skupiny ČEZ a činnosti s tím související**“ (dále jen „**veřejná zakázka**“), zadávané v jednacím řízení s uveřejněním, jehož oznámení bylo v informačním systému o veřejných zakázkách uveřejněno dne 31. 12. 2009 pod ev. č. 60040424 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 31. 12. 2009 pod sp. zn. 2009/S 252-363214, na kterou byla dne 12. 7. 2010 uzavřena smlouva, ve znění dodatku č. 2 ze dne 12. 12. 2012, jehož předmětem plnění je zajištění ostrahy objektů skupiny Severočeské doly a. s., IČ 49901982, se sídlem Boženy Němcové 5359, 430 01 Chomutov (dále jen „**Severočeské doly a. s.**“). Správní řízení bylo zahájeno z moci úřední dne 2. 5. 2013.

II. Napadené rozhodnutí

2. Po přezkoumání všech rozhodných skutečností vydal Úřad dne 5. 9. 2013 rozhodnutí č. j. ÚOHS-S244/2013/VZ-16814/2013/514/JNv (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým ve výroku I rozhodl o tom, že se zadavatel dopustil spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, tím, že nedodržel postup stanovený v ustanovení § 63 odst. 4 zákona v návaznosti na § 6 zákona, když v rámci prokázání splnění kvalifikačních předpokladů požadoval po zájemcích předložení dokladu, kde bude mj. uvedena: „**minimálně jedna zakázka, mající charakter bezpečnostních služeb poskytnutých státní instituci v minimálním objemu 10 mil. Kč bez DPH/rok**“, čímž diskriminačně vymezil rozsah informací a dokladů v rámci požadované kvalifikace s ohledem na druh, rozsah a složitost předmětu veřejné zakázky, přičemž tento postup zadavatele mohl ovlivnit výběr nejhodnější nabídky, a s vybraným uchazečem – společností SECURITAS ČR s. r. o., IČO 43872026, Pod Pekárnami 878/2, 190 02 Praha 9 (dále jen „**vybraný uchazeč**“), uzavřel dne 12. 7. 2010 smlouvu. Dále ve výroku II Úřad rozhodl o tom, že se zadavatel dopustil spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, tím, že nedodržel postup stanovený v ustanovení § 21 odst. 1 citovaného zákona, když veřejnou zakázku s předmětem plnění „**zajištění ostrahy objektů skupiny Severočeské doly a. s., IČO 49901982, Boženy Němcové 5359, 430 01 Chomutov**“, vymezenou dodatkem č. 2 ze dne 12. 12. 2012 ke smlouvě ze dne 12. 7. 2010, uzavřenou s vybraným uchazečem, nezadal v některém z druhů zadávacího řízení, přičemž tento postup zadavatele mohl ovlivnit výběr nejhodnější nabídky. Za spáchání výše uvedených deliktů

---

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ust. § 26 zákona v návaznosti na ust. § 158 odst. 1 a 2 zákona.

byla výrokem III zadavateli uložena pokuta ve výši 900 000 Kč, která je splatná do dvou měsíců po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

3. V odůvodnění výroku I napadeného rozhodnutí Úřad označuje postup zadavatele, kdy v rámci prokázání splnění kvalifikačních předpokladů požadoval po zájemcích předložení dokladu, kde bude mj. uvedena: „minimálně jedna zakázka, mající charakter bezpečnostních služeb poskytnutých státní instituci v minimálním objemu 10 mil. Kč bez DPH/rok“, za postup, který mohl vést k omezení okruhu potencionálních uchazečů skrytou diskriminací. Rovněž podotýká, že z dokumentace o veřejné zakázce vyplývá, že o zaslání kvalifikační dokumentace požádalo 25 dodavatelů, avšak žádost o účast podalo pouze 5 zájemců, z nichž následně 4 kvalifikaci nesplnili. Úřad v postupu zadavatele shledal skrytou diskriminaci potencionálních dodavatelů, nesouladnou se zásadou zákazu diskriminace uvedenou v § 6 zákona.
4. Úřad se vypořádával s argumentací zadavatele, podle které se označuje za subjekt kritické infrastruktury, když z tohoto zadavatel dovedl nutnost stanovení kvalifikačního předpokladu prokazujícího zkušenosti „s ostrahou objektu státu – orgánů krizového řízení = státních orgánů“, což je podle zadavatele adekvátní předmětu veřejné zakázky. Úřad uvádí, že tuto konstrukci je nutno odmítnout, neboť z ní nevyplývá žádná spojitost s předmětem veřejné zakázky. Předně, ačkoliv je zadavatel subjekt kritické infrastruktury, resp. vlastník prvků kritické infrastruktury a není státní instituce, požadoval pouze reference bezpečnostních služeb poskytnutých pro státní instituci, ačkoliv není zřejmá specifičnost, resp. rozdíl v náročnosti bezpečnostní služby fyzické ostrahy pro státní instituce a polostátní či soukromé subjekty. Úřad je toho názoru, že určující, resp. objektivní je předmět veřejné zakázky, tj. povaha střeženého objektu, či od ní odvislá náplň činnosti fyzické ostrahy, nikoliv právní povaha subjektu („státní instituce“), která podle názoru Úřadu nikterak nezohledňuje druh, rozsah a složitost předmětu veřejné zakázky.
5. Úřad ve svém rozhodnutí poukazuje na situaci, kdy zadavatel z účasti na zadávacím řízení, kromě navrhovatele, vyřadil i společnosti Mark2 Corporation Czech a.s. (dříve ABL, a.s.), IČO 25719751, se sídlem Pod Višňovkou 23/č.p.1662, PSČ 140 00 Praha 4, když následně v rozhodnutí o námitkách proti vyloučení uchazeče zadavatel uvedl, že tento uchazeč, sice předložil doklady prokazující poskytnutí bezpečnostních služeb pro společnost České aerolinie a.s., IČ 45795908, se sídlem Jana Kašpara 1069/1, PSČ 160 08 Praha 6, v požadované výši, avšak tuto společnost zadavatel nepovažuje za „státní instituci“ tak, jak ji vymezil v kvalifikační dokumentaci. Dále zadavatel uvedl, že v daném případě jde o právnickou osobu založenou za účelem podnikání a i přes majetkovou účast státu v této společnosti ji nelze považovat za státní instituci.
6. Úřad k tomu uváděl, že i zadavatel sám je právnickou osobou s významnou majetkovou účastí státu a je tedy v obdobném postavení jako společnost České aerolinie a.s., se sídlem Jana Kašpara 1069/1, PSČ 160 08 Praha 6, když současně uvádí, že vedená argumentace ohledně pojmu „státní instituce“ se abstrahuje od předmětu veřejné zakázky, přičemž v daném případě je třeba zhodnotit nastavená kvalifikační kritéria právě s ohledem na předmět veřejné zakázky.
7. V odůvodnění výroku II napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že se zadavatel dopustil správního deliktu, když svým postupem znemožnil konání hospodářské soutěže na plnění,

jehož předmětem byla ostraha části objektů zadavatele, a tu zadal vybranému uchazeči bez zadávacího řízení, které by umožňovalo soutěž dodavatelů. Dále poukázal na skutečnost, že ze smlouvy uzavřené zadavatelem s vybraným uchazečem v předmětné veřejné zakázce nevyplývá, že by se předmět plnění mohl rozšiřovat a tato skutečnost nevyplývá rovněž z příloh smlouvy, na které předmětné ustanovení smlouvy odkazuje. I kdyby si však zadavatel v zadávacích podmínkách tuto možnost vyhradil, nelze tento postup považovat za souladný se zákonem, neboť by tak de facto připouštěl možnost libovolně rozšiřovat předmět veřejné zakázky, který specifikoval v zadávacích podmínkách, a na jehož plnění uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem. Tento postup by tak měl za následek zadání „dodatečného plnění“ nad rámec původního předmětu plnění bez zadávacího řízení vybranému uchazeči.

8. Úřad nepřistoupil na argumentaci zadavatele, že by se na něj měla vztahovat výjimka ust. § 19 odst. 3 až 5 zákona, neboť se jedná o poskytování služeb mezi zadavatelem jako mateřskou společností a dceřinou společností, tj. Severočeské doly a.s. Úřad uvádí, že službu ostrahy dle uzavřené smlouvy i dle uzavřeného dodatku poskytuje jak zadavateli tak i společnosti Severočeské doly a.s. právě vybraný uchazeč.
9. V odůvodnění výroku III Úřad předně uvádí, že při stanovení výše sankce je nutné postupovat v souladu se zásadou absorpce, která se uplatní při postihu souběhu správních deliktů a jejíž podstata tkví v absorpci sazeb (poena maior absorbet minore – tedy přísnější trest pohlcuje mírnější). Pro ukládání trestů za správní delikty se proto musí uplatnit obdobné principy a pravidla jako pro ukládání trestů za trestné činy. V daném případě se zadavatel dopustil dvou správních deliktů podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona, uvedených ve výroci I a II tohoto rozhodnutí, k jejichž spáchání došlo v různých časových okamžicích. Po zvážení všech okolností případu a uvážení všech argumentů pro a proti Úřad při určení výměry uložené pokuty akcentoval preventivní charakter uložení sankce a stanovenou výši pokuty 900 000 Kč, tj. cca 2,5 % z maximální možné pokuty, vzhledem k souvislostem případu posoudil jako dostačující.
10. Napadené rozhodnutí bylo zadavateli doručeno dne 5. 9. 2013.

III. Námitky rozkladu

11. Uvedené rozhodnutí napadl zadavatel rozkladem ze dne 20. 9. 2013, doručeným v zákonné lhůtě Úřadu téhož dne, kterýmžto dnem bylo zahájeno správní řízení o rozkladu. Podle přesvědčení zadavatele Úřad provedl nesprávné posouzení relevantních skutkových otázek podstatných pro rozhodnutí, dále nedostatečně zjistil skutkový stav a jeho rozhodnutí je založeno na nesprávném právním posouzení.
12. Zadavatel k výroku I uvedl, že podle ust. § 63 odst. 1 zákona je sektorový zadavatel oprávněn stanovit jakékoliv objektivní požadavky, které umožňují objektivní posouzení kvalifikace dodavatele. Poukazoval na skutečnost, že ve smyslu směrnice 2008/114/ES je zařazen mezi tzv. kritickou infrastrukturu, když požadavky na veřejnou zakázku vycházely jednak z uvedené směrnice a jednak z připravované novely zákona č. 240/200 Sb., krizového zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „krizový zákon“). Objekty zadavatele byly dlouhodobě zařazeny mezi tzv. ODOS (Objekty důležité pro obranu státu) a OMON (Objekty možného napadení) a s ohledem na plánovanou novelu krizového zákona bylo zřejmé, že budou zařazeny mezi tzv. prvky kritické infrastruktury. Zadavatel tedy jako subjekt kritické

infrastruktury měl zájem na tom, aby případní uchazeči o veřejnou zakázku prokázali v rámci technické kvalifikace, že již mají s ostrahou obdobných objektů relevantní zkušenosti. Nastavená kvalifikační kritéria tak zcela odpovídají významu a důležitosti kritické infrastruktury. Zadavatel proto musel poptávat služby dodavatele, který již měl zkušenosti s ostrahou objektů, které by spadaly do prvků kritické infrastruktury u subjektů typu státní instituce.

13. Vybraný uchazeč při prokazování splnění technické kvalifikace doložil, že poskytoval bezpečnostní služby státní instituci v rozsahu 10 mil. Kč, a to konkrétně Ministerstvu průmyslu a obchodu. Zadavatel v té souvislosti poukázal na postavení Ministerstva průmyslu a obchodu podle § 12a krizového zákona, jakožto subjektu oprávněného v době krizového stavu přijímat opatření týkající se např. celistvosti energetických soustav a obnovení důležitých funkcí kritické infrastruktury v energetice a dále ukládat provozovatelům přepravních, přenosových a distribučních soustav povinnosti zabezpečování energetických potřeb.
14. Dle názoru zadavatele byl jeho požadavek na splnění kvalifikačních předpokladů zcela oprávněný, a to s ohledem na specifičnost obsahu veřejné zakázky, když ze skutečnosti, že zadané kritérium splnil pouze jeden uchazeč, nelze dovozovat, že by kvalifikační požadavky byly nastaveny diskriminačním způsobem. Pro podporu svých argumentů zadavatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008 sp. zn. 1 Afs 20/2008, když opakovaně zdůraznil specifičnost předmětu plnění v jím zadané veřejné zakázce.
15. Dle jeho názoru tak Úřad neúplně zjistil skutkový stav věci, což je v rozporu s ust. § 3 správního řádu, respektive vůbec nepřihlédl k časovým konsekvencím zadávacího řízení a stavu právní úpravy týkající se ochrany kritické infrastruktury. Dále zadavatel argumentoval tím, že Úřad rozhodl o spáchání správního deliktu pouze na základě své domněnky, kterou řádně neodůvodnil ani jinak neprokázal. Zadavatel rovněž poukázal na konstantní rozhodovací praxi správních soudů, podle které není a nemůže být pravomocí Úřadu hodnotit, zda konkrétní kvalifikační předpoklady jsou či nejsou vhodné či potřebné z hlediska zajištění předmětu veřejných zakázek nebo zda je má či nemá zadavatel do zadávací dokumentace zahrnout.
16. K výroku II napadeného rozhodnutí zadavatel argumentoval obsahem zadávací dokumentace a obsahem uzavřené smlouvy s vybraným uchazečem, podle které je možné, aby zadavatel a vybraný uchazeč měnili smlouvu, uzavřenou na předmět plnění veřejné zakázky, formou písemných dodatků. Z hlediska možného prodeje či nákupu nových objektů je pak nutné na takové případné změny reagovat formou změny smlouvy. Z uzavřené smlouvy vyplývá, na které objekty se má předmět plnění veřejné zakázky vztahovat, přičemž se jedná o objekty, které jsou majetkem Skupiny ČEZ, což jsou kromě objektů zadavatele i objekty jeho dceřiných společností. Mezi tyto dceřiné společnosti se řadí např. i společnost Severočeské doly a.s., a je tedy třeba na její objekty pohlížet stejně jako na objekty zadavatele.
17. Zadavatel je přesvědčen, že byl oprávněn uplatnit výjimku obsaženou v ust. § 19 odst. 3 písm. a) zákona v souvislosti s ust. § 19 odst. 4 zákona, neboť šlo o zadání veřejné zakázky přidružené osobě. Poukazoval na skutečnost, že to je právě on, kdo ve skutečnosti poskytuje balíček služeb své dceřiné společnosti Severočeské doly a. s., neboť s touto společností uzavřel dne 10. 2. 2010 smlouvu o poskytování služeb, na základě které se zavázal dodávat

služby v oblasti ochrany života a zdraví osob, ochrany aktiv společnosti, minimalizaci negativních dopadů vzniklých bezpečnostních incidentů a poradenskou činnost k optimalizaci nákladů na snižování rizik v oblasti bezpečnosti. Tyto služby zadavatel dodával tak, že část služeb byla poskytnuta jako dodávka ze strany ČEZ ICT Services, a. s., IČ 26470411, se sídlem Duhová 1531/, 140 53 Praha 4, část byla zajišťována zaměstnanci Skupiny ČEZ a část byla poskytnuta vybraným uchazečem. Vybraný uchazeč tak plní pouze část plnění dle smlouvy. Úřad postupoval v rozporu se zákonem, když si od něj nevyžádal Smlouvu o poskytování služeb ve znění příslušných dodatků, kterou uzavřel se společností Severočeské doly a.s., neboť tím by došlo k prokázání splnění podmínek pro užití výjimky dle ust. § 19 odst. 3 zákona a bez jakékoliv opory v provedených důkazech rozhodl, že na předmětnou věc se výjimka nevztahuje.

18. Zadavatel dále poukázal na to, že uzavřením dodatku ke smlouvě mezi jím a vybraným uchazečem došlo k významnému snížení ceny. Dle názoru zadavatele by společnost Severočeské doly a. s. v odděleně zadané veřejné zakázce nebyla schopna tak výhodnou cenu získat.
19. Ohledně výroku III, tedy uložení pokuty a její výše, zadavatel předně uvedl, že dle jeho názoru se nedopustil žádného správního deliktu, a proto nebyl žádný zákonný důvod k uložení pokuty. Pokud by však i došlo ke spáchání některého z deliktů uvedených v rozhodnutí Úřadu, pak výše uložené pokuty neodpovídá zákonným požadavkům, když Úřad nesprávně zhodnotil přitěžující a polehčující okolnosti. Poukázal na argumentaci Úřadu v rozhodnutí, když Úřad uvádí, že nejzávažnějšího správního deliktu se zadavatel dopustí, pokud postupuje zcela mimo režim zákona. Úřad však vypočetl pokutu podle deliktu, který nepovažoval za nejzávažnější. Dle názoru zadavatele je takový postup Úřadu zmatečný a jeho rozhodnutí je v tomto rozsahu nepřezkoumatelné.
20. Dále dle zadavatele Úřad pochybil v tom, že při ukládání výše pokuty jej označil za tzv. „zkušeného“ zadavatele, když zadává nezanedbatelný počet veřejných zakázek ročně a je v jeho možnostech zajistit realizaci zadávacího řízení kvalifikovaně. Dle přesvědčení zadavatele nelze otázku zkušenosti se zadávacím řízením vztahovat na zadavatele obecně, ale je třeba ji posuzovat právě ve vztahu k předmětu veřejné zakázky. Dále poukázal na ne zcela stabilní faktickou a právní situaci v oblasti veřejných zakázek, když tak nelze mít za to, že by měl zadavatel nějaké hlubší a dlouhodobější zkušenosti v této oblasti.
21. Zadavatel je tedy přesvědčen, že výrok o uložení pokuty, resp. jeho odůvodnění trpí zásadními vadami, které způsobují jeho nezákonnost.

Závěr rozkladu

22. Zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí změnil tak, že správní řízení zastaví nebo aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

IV. Řízení o rozkladu

23. Úřad neshledal důvody pro zrušení nebo změnu svého rozhodnutí dle ust. § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu věc postoupil odvolacímu správnímu orgánu.

Stanovisko předsedy Úřadu

24. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech, jsem podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy a jeho správnost v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
25. Úřad tím, že svým rozhodnutím č. j. ÚOHS-S244/2013/VZ-16814/2013/514/JNv, ze dne 5. 9. 2013, rozhodl o tom, že se zadavatel dopustil spáchání dvou správních deliktů podle ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona, když za spáchání těchto deliktů zadavateli uložil pokutu ve výši 900 000 Kč, rozhodl správně a v souladu se zákonem.
26. Ve výroku II napadeného rozhodnutí jsem však shledal pochybení Úřadu v použití právní normy ohledně povinnosti stanovené zadavateli zákonem, když Úřad v předmětném výroku cituje ust. § 21 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Toto ustanovení zákona však obsahuje pouze výčet druhů zadávacích řízení. Postup pro výběr zadávacího řízení je upraven v ust. § 21 odst. 2 zákona. Pokud tedy Úřad v napadeném rozhodnutí hovořil o nedodržení postupu zadavatelem, pak měl použít ust. § 21 odst. 2 zákona. V této konkrétní části napadeného rozhodnutí jsem, s ohledem na výše uvedené, shledal podmínky pro jeho změnu.
27. Se zbývající částí napadeného rozhodnutí ve výroci I. a III., včetně odůvodnění, jsem se zcela ztotožnil. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem přistoupil k částečné změně výroku II., avšak nepřistoupil jsem ke zrušení napadeného rozhodnutí.

V. K námitkám rozkladu

28. Úvodem konstatuji, že rozklad obsahuje pouze argumenty, které již byly vzneseny ve správním řízení, předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí, přičemž Úřad se s nimi vyčerpávajícím způsobem vypořádal v napadeném rozhodnutí. Rozklad tedy v zásadě nepřináší žádnou novou právní argumentaci, na základě níž by bylo možné dospět k odlišnému posouzení věci.
29. K odůvodnění požadavku stanovení kvalifikačního kritéria při výběru veřejné zakázky způsobem, kterým byla uvedena v kvalifikační dokumentaci, konkrétně pak v čl. 2 písm. d), a to předložením dokladu, ve kterém bude uvedena „minimálně jedna zakázka, mající charakter bezpečnostních služeb poskytnutých státní instituci v minimálním objemu 10 mil. Kč bez DPH/rok“ zadavatel opakovaně uvádí, že jako subjekt kritické infrastruktury měl zájem na tom, aby uchazeči prokázali, že mají zkušenosti s ostrahou objektů spadajících pod kritickou infrastrukturu. Přičemž prokázání takové kvalifikace odpovídalo právě znění zvoleného kvalifikačního kritéria. V daném případě jde o specifický charakter ochrany objektů, když tento nejvíce odpovídá charakteru ochrany objektů státních institucí.
30. S argumentací podanou zadavatelem ohledně stanovení kritérií prokazujících splnění technické kvalifikace, kdy zadavatel uvedl, že byl oprávněn stanovit jakékoliv objektivní požadavky, které umožňují objektivní posouzení kvalifikace dodavatele, se neztotožňuji. Podle ust. § 63 odst. 4 zákona sektorový zadavatel vymezí rozsah informací a dokladů v rámci

požadované kvalifikace s ohledem na druh, rozsah a složitost předmětu veřejné zakázky. Z uvedené tedy vyplývá, že zadavatel, jakožto sektorový zadavatel, je omezen výše uvedeným zákonným ustanovením, a to v tom smyslu, že je povinen vymezit rozsah požadované kvalifikace s ohledem na předmět veřejné zakázky. Současně však stanovení kvalifikačních kritérií ze strany zadavatele musí být v souladu se základními zásadami zakotvenými v ust. § 6 zákona. V daném případě Úřad dospěl k závěru, že stanovené kvalifikační kritérium neodpovídá požadavku stanovenému v ust. § 63 odst. 4 zákona, neboť není vymezeno s ohledem na předmět veřejné zakázky, ale s ohledem na právní povahu subjektu „státní instituci“. Nadto uvádím, že v daném případě je třeba posuzovat rovněž charakter služby, kterou dodavatel prokazuje a nikoliv to, komu tuto službu poskytuje. Ve zcela obecné rovině může nastat situace, kdy by v určitých případech předmět veřejné zakázky spočíval v poskytování služeb takového specifického charakteru, že by mohl zadavatel požadovat po dodavatelích prokázání kvalifikace, tak jak ji vymezil v předmětné veřejné zakázce, v daném případě však předmět plnění veřejné zakázky takové specifické služby nezahrnuje. S argumentací Úřadu, použitou v odstavci 27 napadeného rozhodnutí, ohledně nutnosti hodnocení kvalifikačních kritérií ve světle předmětu veřejné zakázky se tak zcela ztotožňuji.

31. Je zřejmé, že předmětem veřejné zakázky má být poskytnutí bezpečnostních služeb pro zadavatele, který je s účinností od 1. 1. 2011 zařazen mezi subjekty tzv. „kritické infrastruktury“ ve smyslu ust. § 2 krizového zákona. V době zadávání veřejné zakázky jej však krizový zákon jako subjekt kritické infrastruktury neoznačoval. V rámci námitek podaného rozkladu zadavatel poukazoval na kvalifikaci vybraného uchazeče, který doložil, že poskytoval bezpečnostní služby státní instituci v rozsahu 10 mil. Kč, a to konkrétně Ministerstvu průmyslu a obchodu. Zadavatel v té souvislosti odkazoval na postavení Ministerstva průmyslu a obchodu podle § 12a krizového zákona, jakožto orgánu krizového řízení. K tomu uvádím, že zadavatel nereflektuje zákonnou úpravu platnou v době zadání veřejné zakázky, kdy orgány krizového řízení byly Vláda a obecně Ministerstva a jiné správní úřady, přičemž konkrétní pravomoci a povinnosti nebyly pro Ministerstvo průmyslu a obchodu stanoveny. Pravomoci daného ministerstva byly, ve znění v jakém na ně odkazuje zadavatel, do krizového zákona včleněny až s účinností od 1. 1. 2011.
32. Zadavatel v podaném rozkladu Úřadu vytýká, že nepřihlédl k časovým konsekvencím zadávacího řízení a stavu právní úpravy týkající se ochrany kritické infrastruktury. S tvrzením zadavatele se neztotožňuji, neboť z napadeného rozhodnutí, konkrétně pak z odstavců 10 až 17, 36 až 37, 39 až 40, 46 až 47 a 52 a z navazujících poznámek pod čarou vyplývá, že Úřad rozlišoval rozhodující stav právní úpravy při posuzování spáchání správních deliktů zadavatele. Námitku zadavatele tak nepovažuji za důvodnou, neboť z obsahu napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že Úřad zohlednil časově relevantní znění zákona s ohledem na dobu spáchání jednotlivých správních deliktů.
33. Zadavatel dále argumentoval tím, že dle rozhodovací praxe správních soudů není a nemůže být pravomocí Úřadu hodnotit, zda konkrétní kvalifikační předpoklady jsou či nejsou vhodné či potřebné z hlediska zajištění předmětu veřejných zakázek nebo zda je má či nemá zadavatel do zadávací dokumentace zahrnout, přičemž neoznačuje žádná rozhodnutí, ze kterých by měla taková konstantní rozhodovací praxe vycházet. Je třeba uvést, že s tímto tvrzením zadavatele se ztotožňuji. Úřad skutečně není oprávněn posuzovat vhodnost

kvalifikačních předpokladů stanovených zadavatelem ani není oprávněn rozhodovat o tom, zda zadavatel měl či neměl zvolené kvalifikační kritérium zahrnout do zadávací dokumentace. Avšak je oprávněn vykonávat dohled nad postupem zadavatele při zadávání veřejných zakázek a kromě dalšího je oprávněn rozhodovat o tom, zda zadavatel při zadávání veřejné zakázky postupoval v souladu se zákonem, jak stanoví ust. § 112 zákona. Úřad ovšem v napadeném rozhodnutí neprováděl hodnocení zvoleného kvalifikačního kritéria z hlediska vhodnosti, jak by se mohlo podávat z tvrzení zadavatele, ale posuzoval, zda zadavatel při stanovení kvalifikačních kritérií postupoval v souladu se zákonem, což jistě nevybočuje z pravomocí daných mu zákonem. Konkrétně pak hodnotil, zda se zadavatel svým postupem nedopustil porušení ust. § 63 odst. 4 zákona v návaznosti na ust. § 6 zákona, přičemž dospěl k závěru, že zadavatel skutečně předmětná ustanovení zákona svým postupem porušil.

34. Úřad postup zadavatele označil za postup, který mohl vést k omezení okruhu potenciálních dodavatelů a mohl obsahovat prvek skryté diskriminace, když v zadávacím řízení byly zadavatelem vyloučeni čtyři uchazeči z pěti, čímž byl tento postup způsobilý podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Úřad v napadeném rozhodnutí, konkrétně pak v odstavcích 23 až 29 dostatečně odůvodňuje jakými úvahami byl veden při hodnocení, zda zadavatel porušil podmínky zákona, označuje podklady, ze kterých při hodnocení vycházel a označuje jak zákonná ustanovení, která na uvedený případ aplikoval, tak i judikaturu, jejíž závěry pro hodnocení použil. V závěrech Úřadu a v jeho hodnocení skutkového stavu jsem nezjistil žádné pochybení. Současně za příléhavé považuji použití závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008 sp. zn. 1 Afs 20/2008. Vyvozené závěry a použitou argumentaci Úřadu jsem shledal zcela příléhavou a odpovídající danému případu.
35. Podle ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku. Pro naplnění znaků správního deliktu dle výše uvedeného ustanovení tak musí být splněny základní podmínky, a to že a) zadavatel nedodrží postup stanovený zákonem, přičemž b) toto nedodržení postupu je způsobilé ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a současně c) zadavatel uzavře s vybraným uchazečem smlouvu na veřejnou zakázku. V daném případě zadavatel nedodržel postup stanovený zákonem, tím, že porušil ust. § 63 odst. 4 zákona v souvislosti s ust. § 6 zákona, přičemž tento postup byl způsobilý ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a následně s vybraným uchazečem uzavřel smlouvu na plnění veřejné zakázky. Jednáním zadavatele tak byly naplněny všechny znaky správního deliktu ve smyslu ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona a Úřad tak rozhodl správně a v souladu se zákonem, když ve výroku I napadeného rozhodnutí vyslovil vinu zadavatele.
36. Nelze se tak ztotožnit s tvrzením zadavatele, že Úřad rozhodl o spáchání správního deliktu pouze na základě své domněnky, kterou řádně neodůvodnil ani jinak neprokázal. Úřad ve správním řízení dostatečně zjistil skutkový stav ve smyslu ust. § 3 správního řádu a následně na tento skutkový stav aplikoval v napadeném rozhodnutí uvedené právní normy. Pokud tedy Úřad hodnotil zjištěný stav v souladu se zákonem, pak jeho závěry nemohou být založeny na pouhé domněnce, jak tvrdí zadavatel.
37. Ke správnímu deliktu spáchaného zadavatelem tím, že veřejnou zakázku, vymezenou uzavřeným dodatkem č. 2 ke smlouvě ze dne 12. 7. 2010, uzavřené s vybraným uchazečem

nezadal v některém druhu zadávacího řízení, zadavatel uváděl, že byl oprávněn využít výjimku dle ust. § 19 odst. 3 až 5 zákona, když jde o poskytování služeb dceřině společnosti Severočeské doly a.s. mateřskou společností, kterou je zadavatel, neboť převážnou část předmětu veřejné zakázky poskytuje dceřině společnosti právě zadavatel.

38. Podle ust. § 19 odst. 3 písm. a) zákona se při splnění podmínek uvedených v odstavci 4 téhož ustanovení zákon nevztahuje na zadávání nadlimitních veřejných zakázek sektorovým zadavatelem, jestliže jsou zadávány výhradně přidružené osobě. Zákon tak v daném ustanovení vymezuje situaci, kdy není sektorový zadavatel povinen zadávat veřejnou zakázku v zadávacím řízení. Konkrétně jde o takovou situaci, kdy sektorový zadavatel zadá, za splnění zákonem dále stanovených podmínek, veřejnou zakázku své přidružené osobě.
39. Podle ust. § 17 písm. h) zákona pro účely tohoto zákona se rozumí přidruženou osobou osoba, vůči které je zadavatel ovládající či ovládanou osobou podle zvláštního právního předpisu, nebo osoba, která je společně se zadavatelem osobou ovládanou jinou osobou podle zvláštního právního předpisu.
40. S argumentací zadavatele se tak nelze ztotožnit, neboť z uzavřeného dodatku ke smlouvě vyplývá, že tento byl uzavřen s vybraným uchazečem jakožto poskytovatelem služeb - „zajištění ostrahy objektů skupiny Severočeské doly a.s., IČO 49901982, Boženy Němcové 5359, 430 01 Chomutov“. V případě, že by se měla uplatnit výjimka stanovená v ust. § 19 odst. 3 zákona, pak by dodatek ke smlouvě na předmět veřejné zakázky musel být uzavřen mezi zadavatelem a společností Severočeské doly a.s. V daném případě však taková situace nenastala, neboť zadavatel uzavřel dodatek ke smlouvě s vybraným uchazečem, který však ve vztahu k zadavateli není přidruženou osobou ve smyslu ust. § 17 písm. h) zákona. Úřad tak správně posoudil a vyhodnotil, že nebyly splněny podmínky pro použití výjimky stanovené v ust. § 19 odst. 3 zákona.
41. Argumentace zadavatele, že většinu služeb společnosti Severočeské doly a.s. poskytuje on, na základě uzavřené smlouvy o poskytování služeb, tak nemá pro posouzení možnosti použití výše uvedené výjimky vliv, neboť pro její použití nebyly splněny zákonem stanovené předpoklady. V daném případě jde o smluvní vztah mezi zadavatelem a jeho dceřinou společností, tento vztah však je vztahem pouze dvoustranným, vniklým na základě jejich dohody a není předmětem přezkumu v rámci tohoto řízení. Zadavatel v podaném rozkladu dále argumentoval tím, že si Úřad měl vyžádat od zadavatele smlouvu o poskytování služeb, kterou uzavřel se společností Severočeské doly a. s., a proto jeho rozhodnutí nemá podklad ve skutkovém stavu. K tomuto uvádím, že se vznesenou námitkou nesouhlasím. Úřad je povinen si v rámci správního řízení obstarat takové podklady, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak je uvedeno v ust. § 3 správního řádu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že Úřad vycházel při rozhodování i z obsahu dodatku č. 5 ke smlouvě o poskytování služeb a z přílohy M2 k tomuto dodatku, který se týkal poskytování služeb fyzické ostrahy a informační bezpečnosti, a který mezi sebou uzavřeli zadavatel a společnost Severočeské doly a. s. Úřad tak dostatečně zjistil a posoudil skutkový stav v dané věci.
42. Současně nepřijímám tvrzení zadavatele, že by společnost Severočeské doly a.s. v samostatně zadaném zadávacím řízení nemohla získat výhodnější cenu, než jakou získala na základě

uzavřeného dodatku ke smlouvě, když tato tvrzení považuji za spekulativní a vzhledem k danému případu nerelevantní.

43. Zadavatel dále poukazoval na znění smlouvy, uzavřené s vybraným uchazečem na předmět veřejné zakázky s tím, že tuto lze měnit. Úřad v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že postup zadavatele by měl za následek dodatečně poskytnuté plnění vybranému uchazeči zadavatelem nad rámec původního plnění ve smlouvě na předmět veřejné zakázky. V ust. § 12 odst. 1 zákona ve spojení s prováděcím právním předpisem pro sektorového zadavatele činí finanční limit pro veřejnou zakázku, kterou je zadavatel povinen zadat dle zákona, částku 10 021 000 Kč. Z hlediska plnění, které bylo dodatkem ke smlouvě určeno a které činilo částku 47 877 812 Kč bez DPH tak v daném případě vznikla zadavateli povinnost zadat veřejnou zakázku v zadávacím řízení. Za výše uvedeného stavu tedy Úřad správně dovodil, že zadavateli vznikla povinnost zadat veřejnou zakázku v zadávacím řízení dle zákona.
44. Jak bylo uvedeno v odstavci 35, se zadavatel dopustí správního deliktu podle ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že a) nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku. V daném případě, tak zadavatel nedodržel postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, když veřejnou zakázku v zadávacím řízení vůbec nezadal, přičemž tím podstatně ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky, když k žádnému výběru ve skutečnosti ani dojít nemohlo a uzavřel dodatek ke smlouvě na veřejnou zakázku. Jednáním zadavatele tak byly naplněny všechny znaky správního deliktu ve smyslu ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona a Úřad tak rozhodl správně a v souladu se zákonem, když ve výroku II napadeného rozhodnutí vyslovil vinu zadavatele.
45. Ohledně právního posouzení povinnosti stanovené zadavateli zákonem jsem však shledal v argumentaci Úřadu pochybení, když Úřad uvádí, že povinnost zadat zakázku v zadávacím řízení zadavateli plyne z ust. § 21 odst. 1 zákona. Z obsahu předmětného ustanovení vyplývá, že toto ustanovení obsahuje pouze výčet druhů zadávacího řízení, ale nestanovuje žádný povinný postup zadavatele. S ohledem na vymezení postupu zadavatele je tedy třeba použít ustanovení, které takový postup stanovuje, když v daném případě takovou úpravu obsahuje ust. § 21 odst. 2 zákona. S ohledem na uvedené jsem v tomto shledal pochybení Úřadu, a proto jsem v souladu s návrhem rozkladové komise dle ust. § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu částečně změnil napadené rozhodnutí. Nadto uvádím, že v daném případě nesprávná subsumpce Úřadu pod konkrétní ustanovení právní normy nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Správní řád možnost změny rozhodnutí ve výrokové části připouští pouze v případech, kdy taková změna či doplnění nevybočí z mezí předmětu řízení, což se v daném případě nestalo, neboť částečnou změnou rozhodnutí došlo pouze ke změně označení zákonné normy. V daném případě tak nedošlo ke změně předmětu řízení a současně změna napadeného rozhodnutí nebude mít vliv na práva a povinnosti účastníků řízení.
46. Dále námitku ohledně výše a odůvodnění uložené pokuty za spáchané správní delikty argumentaci zadavatele v tom smyslu, že se nedopustil žádného správního deliktu, a proto nebylo na místě uložit pokutu, považuji jen za vlastní hodnocení zadavatele v dané věci. Současně tuto námitku mám za faktické shrnutí celého rozkladu, kterým se zadavatel

domáhá právě toho, aby napadené rozhodnutí, kterým Úřad vyslovil vinu zadavatele, bylo zrušeno.

47. Zadavatel vznášel námitky k odůvodnění Úřadu ohledně výše uložené pokuty s tím, že odůvodnění uložené pokuty považuje za zmatečné a nepřezkoumatelné. K tomu uvádím, že se vznesenou námitkou zadavatele se neztotožňuji. Po přezkoumání odůvodnění výše uložené pokuty jsem dospěl k závěru, že Úřad dostatečně jasně a srozumitelně odůvodnil, jaké důvody jej vedly k uložení pokuty, jaké zjistil přitěžující okolnosti, jak tyto okolnosti hodnotil a jaká zákonná ustanovení použil při stanovení výše pokuty. Nelze tedy v postupu Úřadu spatřovat porušení zákona, neboť výše uložené pokuty byla dostatečně odůvodněna. Nadto uvádím, že zadavatel vznesl svoji námitku účelovým způsobem, když z odůvodnění výše pokuty, obsaženého v odstavcích 35 až 59 napadeného rozhodnutí, vyňal jedinou větu, na které dále staví svoji argumentaci. Je zřejmé, že takovou procesní obranu zadavatel dle svého uvážení zvolit může, nicméně v daném případě je třeba posuzovat odůvodnění výše pokuty jakožto celek, přičemž z takového pohledu považuji odůvodnění Úřadu za přezkoumatelné, srozumitelné a určité. Jako účelovou hodnotím i námitku zadavatele, že Úřad neuložil pokutu za správní delikt, který považuje za nejzávažnější. Zadavatel obdobně jako u předchozí námitky z odůvodnění napadeného rozhodnutí citoval jedinou větu, na níž staví svoji námitku, k tomu však uvádím, že touto větou Úřad obecně uvedl rámeček pro posuzování závažnosti správních deliktů z hlediska možnosti ukládání pokut. Tyto námitky zadavatele tak nepovažuji za důvodné.
48. K argumentu zadavatele, že jej Úřad označil jako „zkušeného“ zadavatele, neboť zadává nezanedbatelný počet veřejných zakázek ročně, když s tímto tvrzením a posouzením tohoto tvrzení jakožto přitěžující okolnosti nesouhlasil, uvádím, že se ztotožňuji s hodnocením Úřadu. Úřadu je z jeho úřední činnosti dostatečně známo, že zadavatel zadává v rámci své činnosti větší počet veřejných zakázek. Podle ust. § 121 odst. 2 zákona při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Úřad skutečnost, že zadavatel zadává nezanedbatelné množství veřejných zakázek ročně, hodnotí jakožto okolnost, za které byl správní delikt spáchán, když tuto následně přičítá k tíži zadavatele. Takové hodnocení Úřadu ovšem nevybočuje z mezí daných mu zákonem.
49. V souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu jsem tedy přezkoumal zákonnost a věcnou správnost napadeného rozhodnutí, v rozsahu námitek vznesených zadavatelem, a současně i zákonnost postupu Úřadu a kromě skutečnosti uvedené v odstavci 44 tohoto rozhodnutí jsem v tomto nezjistil pochybení. Úřad dostatečně zjistil skutkový stav věci, aby mohl posoudit, zda v daném případě došlo ke spáchání správních deliktů. Všechny podklady, z nichž při rozhodování vycházel řádně označil a uvedl skutkový stav, který z těchto podkladů zjistil a který ho vedl k závěru, že zadavatel spáchal správní delikty v napadeném rozhodnutí uvedené. Nelze tedy přisvědčit tvrzení zadavatele, že Úřad nedostatečně zjistil skutkový stav věci a že tento nesprávně posoudil. Současně nelze přisvědčit tvrzení zadavatele, že došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci, neboť z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Úřad uvedl všechny právní normy, které v dané věci aplikoval a současně dostatečně odůvodnil jejich použití.

VI. Závěr

50. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení ani změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu, avšak dospěl jsem k závěru, že nastala podmínka pro změnu části rozhodnutí ve výroku II., a to z důvodů uvedených v rozhodnutí.
51. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit, avšak shledal jsem jeden konkrétní důvod pro jeho změnu ve výroku II., rozhodl jsem tak, jak je ve výroku uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

1. ČEZ, a.s., Duhová 2/1444, 140 53 Praha 4,

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy